

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ M., 2/ A. 3/ V., 4/ J. 5/ V.**, zastúpených JUDr. Valériou Vassovou, advokátkou so sídlom v Trebišove, Pribinova č. 2246/2, proti žalovaným **1/ A., 2/A., 3/ M. 4/ L.** zastúpených JUDr. Jánom Kožúškom, advokátom so sídlom v Michalovciach, S. Chalúpku č. 18, **5/ O.**, zastúpenej **A. 6/ I., 7/ B., 8/ M.**, zastúpených JUDr. Jánom Kožúškom, advokátom so sídlom v Michalovciach, S. Chalúpku č. 18, **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 7C 586/1999, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 17. júna 2010, sp. zn. 4 Co 350/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/ až 7/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo 16. júna 2008, č. k. 7 C 586/1999-345, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá a rozhodnuté o náhrade trov konania, Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 17. júna 2010, sp. zn. 4 Co 350/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 219 ods. 2 O.s.p.); zrušil rozsudok súdu prvého vo výroku o náhrade trov konania a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p.); vyslovil, že o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 3 O.s.p.). Odvolací súd sa plne stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa, že základným predpokladom úspešnosti žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je vecná legitimácia účastníkov konania (teda kto je nositeľom hmotnoprávných oprávnení a povinností). Pasívne legitimovanými sú všetci spoluvlastníci nehnuteľnosti zapísaní v katastri nehnuteľnosti (a ich právni nástupcovia). Rozsudok súdu v takejto veci sa musí

vzťahovať na všetkých účastníkov právneho vzťahu (§ 91 ods. 2 O.s.p.), lebo účinky rozsúdenej veci sa vzťahujú iba na účastníkov (§ 159 ods. 2 O.s.p.). Ak žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nesmeruje voči všetkým osobám, ktoré sú ako vlastníci zapísaní v katastri nehnuteľnosti, nie je daný ani naliehavý právny záujem na určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Na správnosti uvedených záverov nemení nič ani skutočnosť, že niektorí žalovaní písomne uznali vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti. Z hmotnoprávnej povahy predmetu konania vyplýva, že v konaní ide o nerozlučné spoločenstvo účastníkov, ktoré neumožňuje prejednať vec len voči niektorému z účastníkov. Z týchto dôvodov preto odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia. V dovolaní namietali, že odvolací súd rozhodol vo veci samej bez pojednávania, čím závažným spôsobom porušil ich práva. Nezaoberal sa žalobcami navrhnutými dôkazmi, ktoré nezohľadnil ani súd prvého stupňa. Z dokazovania nepochybne vyplýva, že žalobcovia sa stali vlastníckmi nehnuteľnosti v dobrej viere; odvolací súd sa touto otázkou nezaoberal ani ju nezohľadnil. Z uvedených dôvodov dovolatelia navrhli, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu a žalobe vyhovel alternatívne ho zrušil a vec vrátil odvolaciemu na ďalšie konanie.

Žalovaní 1/ až 4/ a 6/ až 7/ navrhli dovolanie žalobcov ako neprípustné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas žalobcovia ako účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), spĺňajúci podmienku povinného zastúpenia v dovolacom konaní (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V danom prípade dovolaním žalobcov nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd vo veci samej nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

K systému dovolacích dôvodov treba dodať, že existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. V prípade tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a tiež nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) možno rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu, len ak nejde o prípady, kedy zákon prípustnosť dovolania výslovne vylučuje (v prípadoch uvedených v § 238 ods. 4, 5 O.s.p.) a súčasne ak je dovolanie procesne prípustné (v prípadoch uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.), čo však nie je tento prípad (viď predchádzajúci odsek). Z uvedeného (i pre toto dovolacie konanie) plynie, že v prípade procesne neprípustného dovolania dovolací súd nemá oprávnenie preskúmať dovolateľmi uplatnené dovolacie dôvody založené v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Dovolateľmi uplatnený dovolací dôvod ohľadne správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dovolací súd

nemôže podrobiť dovolaciemu prieskumu, za tohto stavu nie je umožnené zaoberať sa tým, či súd na vec aplikoval (ne)správne normy a či ich aj (ne)správne vykladal.

Dovolanie žalobcov by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rovnako tak nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolatelia existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľov je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidia v tom, že odvolací súd vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania

a tak sa nezaoberal navrhnutými dôkazmi a že rozsudok odvolacieho súdu trpí nedostatočným odôvodnením a je vecne nesprávny.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení zákona, ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu), na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

Pri vyhlásení rozsudku odvolacím súdom 17. júna 2010 bez nariadenia pojednávania bol dodržaný postup v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. (viď oznámenie miesta a času verejného vyhlásení rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením - č. l. 355 spisu).

V danom prípade odvolací súd pri vydávaní potvrdzujúceho rozsudku v zmysle § 219 ods.2 O.s.p. nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (považujúc zistenie skutkového stavu veci súdom prvého stupňa pre rozhodnutie za postačujúce), v tomto prípade súd prvého stupňa vec prejednával na viacerých pojednávaniach (napr. 11. júna 2008, 16. júna 2008) a teda nebol uplatnený postup podľa § 115a O.s.p., z hľadiska charakteru sporu – určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (pozemku), nemožno konštatovať, že nariadenie pojednávania odvolacím súdom si vyžaduje verejný záujem. Vzhľadom na uvedené nie je možné prisvedčiť dovolateľom, že konanie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/

O.s.p. z dôvodu nenariadenia pojednávania odvolacím súdom a neprihliadania na označené dôkazy.

Pokiaľ dovolatelia namietajú nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania

všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Dovolací súd dospel k záveru, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 219 ods. 2 O.s.p.), a preto ho možno považovať za preskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (1/ čoho sa navrhovateľka domáhala a z akých dôvodov, 2/ aké je stanovisko protistrany k žalobe, 3/ aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, 4/ aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), 5/ aké právne normy na vec aplikoval, 8/ ako tieto normy vyložil, 9/ ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, 10/ aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k žalobe na určenie práva k nehnuteľnosti), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa napĺňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti i presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 2 O.s.p. (odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia a skonštatoval správnosť jeho skutkových a právnych dôvodov).

V konkrétnostiach dovolací súd poukazuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s prvostupňovým obsahuje vysvetlenie dôvodov, pre ktoré bola žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zamietnutá. Tieto mali spočívať v záveroch súdov o nedostatku hmotnoprávnej (vecnej) pasívnej legitímácie žalovaných s vysvetlením, že účastníkmi konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti musia byť všetci tí, ktorým v zmysle zápisu v katastri nehnuteľnosti formálne svedčí vlastnícke (spoluvlastnícke) právo k nehnuteľnosti. Určovací rozsudok sa v takom prípade musí vzťahovať na všetkých, ktorým svedčí zápis vlastníckeho (spoluvlastníckeho) práva v katastri nehnuteľnosti (aj ich právnym nástupcom), a pokiaľ tomu tak nie je, je to dôvod na zamietnutie žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (resp. o určenie, že nehnuteľnosť patrí do bezpodielového spoluvlastníctva). Rozhodnutia súdov teda vysvetľujú predpoklady, ktoré podľa nich neboli naplnené a označujú zákonné ustanovenia, ktoré ich vyžadovali

(pozn.: dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Podľa názoru dovolacieho súdu uvedené odôvodnenia súdov v súhrne možno považovať za preskúmateľné. Skutočnosť, že žalobkyňa má odlišný názor, bez ďalšieho nezakladá zmätočnosť (či arbitrárnosť) rozhodnutí. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súdy rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené (či zjavne neudržateľné alebo arbitrárne) a tak nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Pokiaľ obsah dovolacích námietok smeroval k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom rozsudku (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010). I keby dovolacie námietky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci (že žalobcom svedčí vlastnícke právo k nehnuteľnosti, že tu nie je nedostatok vecnej - hmotnoprávnej pasívnej legitímácie) boli

prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľmi vytýkané okolnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania dovolateľov nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolatelia neopodstatnene namietajú, že v konaní im postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ až 8/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom 1/ až 5/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaným 1/ až 4/ a 6/ až 8/ dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania za vynaložený úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu), lebo ho vzhľadom na neprípustnosť dovolania nepovažoval po obsahovej stránke za právne účinný prostriedok na bránenie práva (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaná 5/ nepodala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto ich náhradu dovolací súd nepriznal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. septembra 2014

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová